

Näringsdepartementet
Avdelningen för näringsliv och villkor,
Enheten för konkurrens, statsstöd och
ramvillkor
103 33 Stockholm

2019-06-28

Remissyttrande

Er ref: N2019/01251/KSR

Vår ref: FI Dnr 289/3

Promemoria: Krav på rapportering av betalningstider

I promemorian samt i Bolagsverket/Tillväxtverkets utredning av vissa frågor i anslutning till promemorian, behandlas problemet med långa betalningstider, dess inverkan på framför allt små och medelstora företag och hur den nuvarande utvecklingen kan brytas. Förslaget som presenteras innebär ett krav på svenska företag med minst 500 anställda att årligen redovisa uppgifter om avtalade betalningstider, faktiska betalningstider och försenade betalningar.

Bakgrund

Finansbolagen har tidigare lämnat synpunkter på betänkandet *SOU 2012:11 Snabbare betalningar* och därefter promemorian: *Tvingande regler om betalningstider i näringslivet 2013* samt ett första remissvar i följd rörande den aktuella promemoria *Krav på rapportering av betalningstider*. I likhet med flera andra remissinstanser förordade Finansbolagen en dispositiv 30-dagarsregel vilken sedermera antogs av riksdagen med ikraftträdande den 16 mars 2013. Som egenåtgärd har näringslivet tagit fram en uppförandekod som innehåller betalningsvillkor och där 30 dagar är huvudregel vad gäller betalningstid om inte synnerliga skäl föreligger.

Lagförslagets verkningsgrad

Den föreslagna rapporteringsskyldigheten inspireras av det likartade krav som infördes i Storbritannien 2017. Endast en kort tid har förflutit sedan införandet i Storbritannien vilket innebär att man ännu inte kunnat utreda resultatet av ett offentliggörande av betalningstider i det avseendet att det skulle utgöra incitament för en normerande effekt på företagens beteende. Av den anledningen finner föreningen goda skäl att avvakta för att kunna bedöma huruvida den brittiska lagändringen haft inverkan på de inhemska företagens betalningsbeteende eller ej. Först då kan det fattas ett väl avvägt beslut baserat på faktisk erfarenhet huruvida de svenska storföretagen ska åläggas samma börda.

Det ska tilläggas att det svenska näringslivet nyligen vidtagit egenåtgärder i och med utformandet av en uppförandekod, till vilken många betydelsefulla aktörer anslutit sig. Innan man beslutar om att införa en, för företagen, administrativt betungande rapporteringsskyldighet bör effekterna av en fullständig implementering av uppförandekoden mätas och sedan bedömas om de är tillräckliga.

Incitament för förändrat beteende

Ett av syftena med en rapportering av betalningstider och därefter offentliggörande av de inrapporterade uppgifterna var att namnge och skuldbelägga företag som tillämpar längst betalningstider, det som brukar kallas 'name & shame'. Enligt promemorian skall detta ge incitament för företagen med längst betalningstider att ändra sitt beteende.

Förutom att informationen i viss mån är till gagn för underleverantörer i avtalsförhandlingar med rapporteringsskyldiga företag som motpart så finns det enligt föreningens mening skäl att förhålla sig skeptisk till att ett offentliggörande skulle ha en faktisk inverkan på företagets handlande. Låt vara att det inom företagets bransch blir uppmärksammat och klargjort att det företaget tillämpar långa betalningstider men trots allt är det svårt att se att företagets allmänna anseende och position skulle hotas. Sannolikt har detta ingen inverkan på företagets försäljning och omsättning sedan frågan om betalningstider mellan företag är av begränsat intresse för konsumentkollektivet.

Påverkan på factoringföretagens verksamheter

Förslagets genomförande kan möjligen inverka på verksamheter som innefattar factoring, dvs. handel med kundfordringar för att en leverantör ska slippa vänta på att få betalt för varan eller tjänsten. En tänkbar följd av att små och medelstora företag får betalt snabbare från de rapporteringsskyldiga företagen skulle vara att tjänsten factoring förlorar attraktionskraft då behovet av att trygga likviditet i allmänhet sjunker. Föreningen menar dock att detta problem blir marginellt eftersom de leverantörsföretag som nyttjar tjänsten factoring i regel har ett behov av förbättrad likviditet omgående, med andra ord är det oväsentligt för dessa företag om kundfordran har 30 eller 60 dagars betalningstid eftersom man ändå ämnar sälja kundfordran så fort den uppstått.

Redovisningsperiod och sista dag för inrapportering

Promemorian föreslår att tillämplig redovisningsperiod ska löpa från 1 juli till och med den 30 juni nästkommande år. Därefter har företagen två månader på sig att sammanställa informationen samt rapportera in till ansvarig myndighet, vilket inte får ske senare än 31 augusti. I promemorian motiveras längden på redovisningsperioden men inte den specifika placeringen under kalenderåret. Det bör ifrågasättas lämpligheten i att placera rapporteringstidpunkten just mitt under sommaren eftersom det innebär att det administrativa merarbete som tillkommer med anledning av rapporteringsskyldigheten måste utföras under den period då många berörda arbetsplatser, p.g.a. semestertider, har reducerad kapacitet.

Föreningen har inga invändningar mot att i enlighet med Bolagsverkets/Tillväxtverkets förslag förlägga rapporteringstidpunkten till september varje år, givet att lagförslaget vinner bifall.

Kretsen rapporteringsskyldiga företag

Förslaget om rapporteringsskyldighet begränsar sig till den krets av företag som har minst 500 anställda. Det diskuterades huruvida denna krets även skulle inbegripa koncerner med samma mängd anställda men man kom fram till att en inkludering var olämplig, mot den bakgrunden att det skulle medföra betydande kostnader för ett moderföretag samt i förekommande fall tvinga små dotterföretag att lägga resurser på administration. För det fall att lagförslaget vinner stöd och antas som lagstiftning så finner FF denna avgränsning lämplig i syfte att koncentrera uppgiftsinsamlingen till de företag som drivit på utvecklingen mot längre betalningstider.

Angående gränsvärdet för vad som ska räknas till definitionen råder det stor tveksamhet huruvida företag med mellan 250 och 500 anställda kan anses ha sådan förhandlingsposition som innebär att de kan kräva långa betalningstider. Av den anledningen, med tillägget att antalet anställda är ett förhållandevis trubbigt mått på företags ekonomiska styrkeförhållanden, bör man enligt FF:s mening välja promemorians föreslagna definition av rapporteringsskyldigt företag, d.v.s. minst 500 anställda, framför Bolagsverkets förslag om en gräns redan vid 250 anställda.

Föreningens inställning

Mot bakgrund av att det i dagsläget får anses mycket tveksamt om föreslagen rapporteringsskyldighet skulle komma att få avsedd effekt kan det inte anses motiverat att genom lagändringen belasta näringslivet med det administrativa merarbete som en rapporteringsskyldighet skulle medföra.

Stockholm som ovan,

FINANSBOLAGENS FÖRENING

Lars Zacharoff

Per Holmgren